

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/731/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217387
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217387.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 11C/114/2012-110 z 11.6.2014 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu a návrh na prerušenie konania zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čoho sa žalobkyňa žalobami, podanými uňho 27.9.2012, domáhala (poznamenal, že uznesením 11C/114/2012-7 z 9.10.2012, právoplatným 11.10.2012, spojil, poukazujúc na § 112 ods.1 O. s. p., na spoločné konanie konania vedené na návrh žalobkyne 11C/114/2012, 11C/116/2012, 11C/154/2012, 11C/155/2012, 11C/163/2012, 11C/205/2012, 11C/208/2012, 11C/224/2012, 11C/236/2012, 11C/239/2012, 11C/245/2012, 11C/276/2012, 11C/299/2012, 11C/300/2012 a 11C/326/2012 s tým, že konanie je ďalej vedené pod 11C/114/2012), čo v žalobných návrhoch uviedla, konkrétne, čo uviedla v žalobách, v ktorých namietala zamietnutie žiadosti súdneho exekútora (ďalej len exekútor) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), v žalobách, ktorými sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote (NZP) a v žalobách, v ktorých namietala vydanie poverenia exekučným súdom pre exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (žaloby označené NP), na čo poukázala, resp. čo uviedla žalovaná v písomnom vyjadrení k podaným žalobám, čo uviedla k jednotlivým žalobám pokiaľ sa týka žalôb, v ktorých sa žalobkyňa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu zamietnutia žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), na čo poukázala (čo uviedla) k žalobám týkajúcim sa zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NZP), k žalobkyňou uvádzanému nesprávnemu úradnému postupu rozhodnutím o poverení exekútora po 15 dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NP), k namietaným prietahom v konaní a k požadovanej materiálnej škode. Konštatoval, že vo veci vytýčil pojednávanie na termín 30.5.2013, pričom účastníčky konania sa na pojednávanie nedostavili, že u oboch mal doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u nich zachovaná, že obe svoju „nepřítomnosť“ na pojednávaní ospravedlnili, že žalovaná nežiadala o odročenie termínu pojednávania, že žalobkyňa žiadala o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci a zároveň podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia

Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) o jej ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 6NcC/43/2012-13 z 19.10.2012, že o nevyklúčení zákonnej sudkyne z pojednávania a rozhodovania veci bolo rozhodnuté predmetným rozhodnutím KS v Košiciach, že uvedené rozhodnutie je právoplatné a je záväzné nie len preňho, ale aj pre účastníčky tohto konania, že vzhľadom na uvedené, pojednávanie odročil a o návrhu žalobkyne na prerušenie konania rozhodol uznesením 11C/114/2012-48 z 20.6.2013, a to tak že ho zamietol, že proti tomuto rozhodnutiu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, že KS v Košiciach uznesením 2Co/346/2013-70 z 12.12.2013 rozhodnutie súdu 1. stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania potvrdil, že následne vytýčil termín pojednávania na 26.2.2014, pričom tento termín bol zrušený pre dovolanie žalobcu proti uzneseniu KS v Košiciach 2Co/595/2013-72 z 12.12.2013, že Najvyšší súd (ďalej len NS) SR uznesením 3Cdo/73/2014-88 z 27.3.2014 dovolanie odmietol, že ďalší termín pojednávania bol vytýčený na 11.6.2014, kde žalobkyňa opätovne žiadala o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu v pojednávanej veci, pričom požiadala i o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia ÚS SR o jej ústavnej sťažnosti proti uvedenému rozhodnutiu KS v Košiciach, že nepovažoval ňou uvedený dôvod za dôležitý dôvod odročenia pojednávania, poukazujúc na § 119 O. s. p. a podľa § 101 ods.2 O. s. p. pojednával v neprítomnosti účastníčok konania, pričom pri rozhodovaní prihliadol na obsah spisu a vykonané listinné dôkazy. Vykonané dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav: Žalobkyňa v konaní namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu. Preto sa oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Žalobkyňa vo všetkých uvedených exekučných konaniach mala procesné postavenie oprávnenej a exekučnými titulmi (ďalej len titul) boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol predložený návrh na vykonanie exekúcie, titul a prevažne aj Zmluva o úvere (ďalej len zmluva) uzavretá medzi oprávnenou a povinným, z ktorej bolo vo všetkých prípadoch zistené, že „sa jednalo“ o spotrebiteľské zmluvy. Uviedol, čo bolo zistené (čo zistil) z exekučného spisu 15Er/854/2009 (pripojeného k 11C/114/2012), z uznesenia 15Er/162/2009 z 8.2.2010 (pripojeného k 11C/116/2012), z exekučného spisu 15Er/793/2009 (pripojeného k 11C/154/2012), z uznesenia 15Er/611/2009-18 z 21.10.2010 (pripojeného k 11C/155/2012), z exekučného spisu 15Er/862/2009 (pripojeného k 11C/163/2012), z uznesenia 15Er/302/2010-52 z 8.3.2013 (pripojeného k 11C/205/2012), z exekučného spisu 15Er/117/2010 (pripojeného k 11C/208/2012), 15Er/612/2009 (pripojeného k 11C/224/2012), z uznesenia 15Er/926/2009-13 z 12.2.2010 (pripojeného k 11C/236/2012), 15Er/782/2010-9 z 15.12.2010 (pripojeného k 11C/239/2012), z exekučného spisu 15Er/238/2009 (pripojeného k 11C/245/2012), 15Er/13/2009 (pripojeného k 11C/276/2012), z uznesenia 15Er/595/2009-21 z 11.11.2010 (pripojeného k 11C/299/2012), z exekučného spisu 15Er/521/2011 (pripojeného k 11C/300/2012) a 15Er/928/2009 (pripojeného k 11C/326/2012). Citujúc znenie § 109 ods.1,2 O. s. p. uviedol ďalej, že podaním z 5.6.2014 žalobkyňa opätovne podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia ÚS SR o jej ústavnej sťažnosti, že v návrhu uviedla tie isté dôvody, ako v podaní z 22.5.2013, že opätovne uviedla, že s rozhodnutím KS v Košiciach o tom, že jeho sudcovia nie sú z pojednávania veci vylúčení nesúhlasí, hodnotí ho ako nesprávne zakladajúce zásah do jej práv, že k návrhu pripojila kópiu Sťažnosti na porušovanie základného práva zaručeného čl.46 ods.1 Ústavy SR (práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu podľa čl.48 ods. 1 prvej vety Ústavy SR), ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (osobitne práva na nestranný súd zriadený zák.), ktorá sa týka rozhodnutia uvedeného KS v Košiciach, že ako dôvod prerušenia konania uviedla § 109 ods.1 písm. b) a ods.2 písm. c) O. s. p., že ako účastníčka konania využila svoje zákonné právo namietať jeho nestrannosť, že o námietke zaujatosti uplatnenej ňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol, že KS v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými jej dôvodmi, pre ktoré žiadala vylúčenie jeho sudcov v danej veci, že rozhodnutím KS v Košiciach 6NcC/43/2012-13 z 19.10.2012 je tak viazaný, ale aj účastníčky tohto konania, že okrem toho ani opätovným preskúmaním jej návrhu nebolo zistené, aby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka tejto veci bol v rozpore s ústavou, zák. alebo medzinárodnou zmluvou, že ústavná sťažnosť podaná žalobkyňou nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre jeho rozhodnutie vo veci samej, z uvedených dôvodov jej návrh na prerušenie konania opätovne zamietol. Citoval znenie § 3, § 5 ods.1, § 6 ods.1,2, § 9 ods.1,2, § 15 ods.1, § 17 ods.1,2, § 19 ods.1,2 zák.č.514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods.2 písm. c),d), § 44 ods.1,2,8 zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len EP) a § 45 ods.1,2 zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Konštatoval, že predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáha, poukazujúc na jeho nesprávny

úradný postup v uvedených exekučných konaniach. Podľa § 15 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobkyne jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to 23.4.2012. V čase jeho rozhodovania teda už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadosti. Vzhľadom „k tomu“ má za to, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť, keďže podala žalovanej pred podaním žaloby žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom nemal preukázané, aby jej nárok na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený. Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu § 43 ods.1 O. s. p. Podľa jeho názoru žalobné návrhy podané žalobkyňou majú všetky náležitosti žaloby podľa § 42 ods.3 a § 79 ods.1 O. s. p., žalobkyňa správne označila účastníkov konania, opísala skutočnosti, na základe ktorých uplatnila svoj nárok, označila dôkazy a uviedla čoho sa domáha. preto postup podľa § 43 ods.1 O. s. p. považoval za nedôvodný. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobkyňou uplatneného nároku nedošlo a teda žalobný návrh bol podaný v rámci plynutia 3 ročnej premlčacej doby. V konaniach vedených pôvodne pod 11C/116/2012, 11C/154/2012, 11C/155/2012, 11C/163/2012, 11C/224/2012, 11C/236/2012, 11C/239/2012 a 11C/245/2012 (ISTINA RS) žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup, spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod 11C/293/2012, 11C/302/2012, 11C/322/2012 a 11C/342/2012 v nerozhodnutí o jej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15 dňovej lehote. V daných veciach 3 ročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobkyňou, resp. jej zástupcovi v exekučných konaniach, keďže až vtedy sa mohla dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí exekútora. Z exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam pritom bolo zistené, že o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté ním (súdom) ako súdom exekučným v priebehu r.2010 a 2011, kedy aj boli rozhodnutia doručované zástupcovi oprávnenej. Žalobné návrhy boli žalobkyňou uňho podané 27.9.2012, t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3 ročnej premlčacej doby. V konaní 11C/179/2012 a 11C/309/2012, v ktorých žalobkyňa namietala neskoré rozhodnutie o jej návrhu na zmenu exekútora, premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene exekútora žalobkyňou. V oboch prípadoch sa tak udialo v priebehu r.2011 a teda aj v tomto prípade žalobný návrh bol podaný včas. V konaní pôvodne vedenom pod 11C/205/2012, 11C/208/2012 a 11C/276/2012 (NP) žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote. V konaní 15Er/302/2010 (11C/205/2012) bolo rozhodnuté uznesením z 8.9.2010, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čiastočne zamietnutá a zároveň bolo vydané na zvyšok nároku v ten istý deň poverenie a v konaní 15Er/117/2010 (11C/208/2012) tomu tak bolo rovnako a že uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a poverenie boli vydané taktiež 8.9.2010. V týchto konaniach premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia uznesenia zástupcovi oprávnenej, pretože z uvedeného uznesenia sa mohla oprávnená tieto skutočnosti dozvedieť, resp. dňom doručenia poverenia exekútorovi. Písomnosti boli v týchto prípadoch zástupcovi oprávnenej a exekútorovi doručené v r.2010, teda ani v týchto prípadoch nie je možné konštatovať, že by bol nárok žalobkyne premlčaný. Premlčanie možno konštatovať u spisu 15Er/13/2009 (11C/276/2012), pretože tu bolo vydané uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti 15.1.2009 a poverenie bolo na zvyšok nároku vydané následne 16.1.2009. Predmetné uznesenie bolo doručené zástupcovi oprávnenej 6.2.2009 a lehota na podanie žaloby po 3 rokoch od doručenia, t.j. 6.2.2012, teda ešte pred podaním žaloby 27.9.2012 uplynula. K samotnému nároku žalobkyne na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu podľa zák.č.514/03 Z. z. je súčasné splnenie 3 podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody, t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkolvek činnosti určitého štátneho orgánu spojenej s výkonom jeho právomoci, ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie, resp. oneskorené vydanie rozhodnutia dôsledkom porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, teda nečinnosť štátneho orgánu. Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Charakter

majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak medzi nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 3 zák.č.514/03 Z. z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zák. požadované podmienky súčasne. Podľa žalobkyne k nesprávnemu úradnému postupu vo veciach, ktoré boli ním spojené a sú vedené pod 11C/114/2012 malo dôjsť tým, že v exekučných konaniach, v ktorých mala procesné postavenie oprávnenej: 1. zamietol žiadosť exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), 2. rozhodol o zamietnutí žiadosti exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15 dňovej lehote určenej v § 44 ods.2 EP (NZZ) a 3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15 dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 EP (NZP). V konaniach vedených pôvodne pod 11C/116/2012, 11C/154/2012, 11C/155/2012, 11C/163/2012, 11C/224/2012, 11C/236/2012, 11C/239/2012 a 11C/245/2012 žalobkyňa namietala, že exekučný súd zamietol žiadosť exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS). Poukázala na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval titul nad rámec právomoci zverenej mu tým, že preskúmaval skutkový stav vecí a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok. Z oboznámených exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam bolo zistené, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. V uvedených veciach boli titulom rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávnenou a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených zmlúv, resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach titulov. Poukazujúc na § 45 ods.2 zák.č.244/02 Z. z., v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti poukázal (súd), napr. na rozhodnutia NS SR 5Cdo 439/2012, 6Cdo 290/2012, či ÚS SR I.ÚS278/2013, IV.ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevyožiteľnosti istiny a jej prísl., o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zák.č.244/2002 Z. z., žalobkyňa má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku rei iudicatae a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku je mu známe, že už sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmienek vystavených práve žalobkyňou v tomto konaní. Zmenky žalobkyňa postúpila na iný subjekt a pritom „sa jedná“ sa o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok zo zmlúv uzavretých s ňou, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli už vedené exekučné konania v týchto veciach. Žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté. Okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmavať titul, uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno jeho rozhodnutie ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobkyňa ako oprávnená v niektorých týchto exekučných konaniach ani nevyužila svoje právo na podanie riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov, pričom odvolania boli odvolacím súdom potvrdené, v 1 prípade došlo k zastaveniu odvolacieho konania z dôvodu späťvzatie odvolania oprávnenou. Odvolanie bolo žalobkyňou ako oprávnenou podané len v konaní 8Er/424/2009 (11C/121/2012), 8Er/23/2010 (11C/192/2012) a 8Er/459/2010 (11C/240/2012), kde boli rozhodnutia súdu 1. stupňa potvrdené a v konaní 8Er/534/2010 (11C/218/2012), kde odvolací súd odvolacie konanie pre späťvzatie odvolania zastavil. Skutočnosť, že súd rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (NZP), žalobkyňa uviedla ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach

vedených pôvodne pod 11C/114/2012, 11C/299/2012, 11C/300/2012 a 11C/326/2012. Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že v prípade konania 11C/114/2012, 11C/300/2012 a 11C/326/2012 boli žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozhodcovských rozsudkov, čo spôsobilo ich nevykonateľnosť a to po márnom uplynutí lehoty oprávnenej na predloženie dokladov, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodcovského rozsudku (úverovej zmluvy a všeob. podmienok poskytnutia úveru). Rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadostí o udelenia poverenia boli napadnuté odvolaním oprávnenej v konaní 11C/114/2012 a 11C/326/2012, pričom odvolací súd v 1. prípade odvolacie konanie z dôvodu späťvzatia odvolania zastavil, v 2. prípade uznesenie potvrdil. V uvedených konaniach súd žiadal exekútora i oprávnenu o predloženie listín, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu, avšak bezvýsledne. Obdobná bola i situácia v spise 11C/299/2012, kde bola žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čiastočne zamietnutá v časti úrokov z omeškania, napriek nepredloženiu dokladov zo strany oprávnenej. Vo zvyšku bolo vydané poverenie. Rozhodnutie o čiastočnom zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie bolo napadnuté odvolaním, pričom odvolacím súdom došlo k zastaveniu odvolacieho konania z dôvodu späťvzatia odvolania. V uvedených exekučných konaniach po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy, resp. podklady, ktoré boli aj urgované a ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti exekútora, t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť exekútora má byť zamietnutá. V súvislosti s tým poukázal na tú skutočnosť, že v uvedených veciach titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a titulu sa zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobkyne a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch „sa jednalo“ o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ust. EP, ale aj zák.č.244/02, zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ust. O. z. týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č.93/13/EHS (ďalej len smernica). Okrem toho mal za to, že podľa § 44 ods.2 EP zákonná 15 dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti exekútora, ako to bolo v uvádzaných prípadoch. V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie považoval za potrebné uviesť, že v konaní nepreukázala existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prietahy v daných exekučných konaniach a teda nepreukázala nesprávny úradný postup spočívajúci v jeho nečinnosti v uvedených veciach. V žalobnom návrhu uviedla, že vyvinula enormné úsilie, aby docielila vecný posun v exekučných konaniach a uviedla konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prietahy v konaní, ktoré boli z jej strany podané uňho 30.8. a 23.11.2010 a 25.5.2011. Na uvedené uviedol, že podľa oboznámených Spr. č.22/2010, č.34/2010 a č.12/2011 a odpovedí na sťažnosti žalobkyne na prietahy v konaní, jej sťažnosti boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní teda bolo preukázané, že pri vybavovaní jej sťažnosti na prietahy v exekučných konaniach vedených ním neboli zo strany vedenia súdu konštatované prietahy v konaní. V neposlednom rade v súvislosti s prietahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobkyňa a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukázal na čl.48 ods.2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného čl. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci ÚS SR, on teda nemá právomoc konštatovať prietahy v súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prietahov v daných exekučných konaniach a nedostatok jeho právomoci na rozhodnutie o prietahoch, mal za to, že v uvedených veciach nebol z jej strany preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda neuniesla dôkazné bremeno. Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod 11C/205/2012, 11C/208/2012 a 11C/276/2012 žalobkyňa v týchto veciach namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (NP). Z oboznámených exekučných spisov mal preukázané, že v konaní 15Er/302/2010 (11C/205/2012) bola žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu doručená 10.5.2010, pričom 21.5.2010 bola oprávnená žiadaná na predloženie dokladov, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu. Následne bola žiadosť o udelenie poverenia čiastočne zamietnutá 8.9.2010 a v ten istý deň bolo vo zvyšku vydané poverenie. Uznesením 15Er/302/2010-52 z 8.3.2013 bola exekúcia pre rozpor so zák. zastavená. V konaní 11C/208/2012 (15Er/117/2010) bola žiadosť súdu doručená 19.2.2010 a 8.9.2010 bola čiastočne zamietnutá a vo zvyšku bolo vydané poverenie. V konaní 11C276/2012 (15Er/13/2009) bola žiadosť exekútora súdu doručená 9.1.2009 a 15.1.2009 bola čiastočne zamietnutá a 16.1.2009 bolo vo zvyšku bolo v zákonnej lehote vydané poverenie. Navyše v uvedenom prípade je nutné konštatovať, vzhľadom

na žalovanou vznesenú námietku premlčania, že tu skutočne došlo k premlčaniu nároku žalobkyne, tak ako to bolo odôvodnené. V súvislosti s týmito konaniami opätovne poukázal na skutočnosť, že v uvedených veciach titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde sa okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a titulu musí zaoberať aj zmluvami a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobkyne a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch „sa jednalo“ o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ust. EP, ale aj zák.č.244/02, zák.č.258/01 Z. z., platného v čase uzavretia predložených zmlúv, podľa všeobecných ust. O. z. týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa smernice. V týchto exekučných konaniach bolo postupované plynulo, bez zbytočných prieťahov, podľa toho ako si svoje povinnosti na predloženie požadovaných dokladov plnila oprávnená. Žalobkyňa 24.2.2014 v konaní 9C/112/2012 predložila súdu znalecký posudok (ďalej len ZP) č.1/2014 zo 17.1.2014, ktorý bol vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave s tým, že týmto ZP bola stanovená majetková škoda, ktorá jej bola spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučných veciach. Žalobkyňa poukázala na to, že v súlade so zásadou hospodárnosti predkladá 1 originál ZP, na ktorý bude v ostatných konaniach odkazovať. Z predloženého ZP bolo zistené, že žalobkyňou bola ako zadávateľom znaleckému ústavu zadaná úloha určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s „poručením“ zákonných lehôt, nečinnosťou, či zbytočnými prieťahmi v exekučných konaniach pri rozhodovaní o žiadosti exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene exekútora. Znalecký ústav na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej žalobkyňou, pričom túto diferencoval podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne: Žaloby NZP a NP - mzdové náklady 4,15 €, - náklady na tlač 5,31 €, - náklady na úpravu informačného systému 13,86 €, - poštovné 3,01 €, - náklady na telekomunikačné služby 4,43 €, t.j. spolu 30,76 €. Žaloby ŽE - mzdové náklady 5,07 €, - náklady na tlač 5,31 €, - náklady na úpravu informačného systému 13,86 €, - poštovné 3,01 €, - náklady na telekomunikačné služby 4,43 €, t.j. spolu 31,68 €. Pokiaľ sa týka žalobkyňou uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, z jej strany bol predložený listinný dôkaz cit. ZP č.1/2014 týkajúci sa výšky majetkovej škody ňou požadovanej. Z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný prvý z predpokladov priznania náhrady škody a to nesprávny úradný postup exekučného súdu v exekučných veciach, už z dôvodu hospodárnosti konania nevykonal ďalšie dokazovanie na preukázanie škody a nemajetkovej ujmy, ktorú si v konaní uplatnila. Poukazujúc na uvedené skutočnosti konštatoval, že zo strany žalobkyne nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom z jej strany nebola preukázaná už prvá z uvedených podmienok. Preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobkyne, jej žalobu v celom rozsahu zamietol. Napokon, citujúc znenie § 142 ods.1 a § 151 ods.1,2 O. s. p., uviedol, že o trovách konania rozhodol na pojednávaní 11.6.2014 podľa cit. § 142 ods.1 O. s. p. tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, že žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v svojom písomnom vyjadrení, v zák. stanovenej lehote ale trovy nevyčíslila a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali, vyčíslenie trov konania je nevyhnutné nie len u zástupcu, ale aj u účastníka, ktorý nie je zastúpený, že ak účastník v stanovenej lehote trovy nevyčíslil možno mu priznať náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu, v prípade, že zo spisu výška náhrady trov nevyplýva je oprávnený namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmeniť tento výrok a účastníkovi náhradu trov nepriznať. Žalobkyňa proti označenému rozhodnutiu podala v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.); b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p.]; d) c) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, e) d) súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, f) e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), g) f) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovanej a jej (žalobkyne) zástupcu postupujúc podľa § 101 ods.2 O. s. p. preto, že sa ona (žalobkyňa) bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavila.

2) Citovala znenie § 101 ods.2 O. s. p. Z cit. ust. je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. 3) Ona (žalobkyňa) riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods.2 O. s. p. a vec prejednať v jej neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal jej tým právo na konanie pred súdom. 4) Citovala znenie § 15 ods.1 O. s. p. 5) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že KS nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na „to“, že v jej očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozornila, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/2012-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu (ďalej len OS) Dunajská Streda „s“ rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove. Citovala, čo KS v Prešove a KS v Nitre k tomu v odôvodnení rozhodnutia uviedli. Je tiež v rozpore s judikatúrou ÚS SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.US 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). (I.ÚS27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu zákonný sudca podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach. 6) Za takýchto okolností a s vedomím, že: názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESĽP v Štrasburgu, neobstojí; podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym „pojednávaním“, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. 7) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p. proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne mária jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné! 8) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. 9) Nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala sa možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. 10) V konkrétnostiach, napr. uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment,

kedy poverenie doručil príslušnému exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie). Aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). 11) Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 12) Súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. 13) Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania. 14) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). K skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. 1) Tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácií, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadřila k podanej žalobe, mal jej (žalobkyňu) súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj „právnym“ otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. 2) V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo (upozorňuje, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadřili. 3) V súlade s judikatúrou ÚS SR účastník konania má právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 4) Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 5) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). 6) Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. K skutočnosti, že sa žalovaná vo veci nevyjadřila napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu. 1) Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods.3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ňou (žalobkyňou) tvrdený skutkový stav. 2) Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovala vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a „na následne“ vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O. s. p. K majetkovej škode. 1) Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti. Súd sa však v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky jej tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla „s“ titulu na udržiavanie a správy informačného systému a „s“ titulu výdajov: na administratívne spracovanie textov urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; na poštovné a

telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde); V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. 2) Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Čl. 6 Dohovoru teda zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia. 3) Povinnosť všeobecných súdov odôvodniť svoje rozhodnutie zdôrazňuje aj samotný ÚS vo svojej konštantnej judikatúre. Citovala, čo ÚS, o. i., uviedol v Náleze III.ÚS36/2010. 4) Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevníkla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. 5) Súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (mutatis mutandis Nález ÚS SR I.ÚS243/07 z 19.6.2008). 6) Navyše, súd napriek tomu, že skutkový dej a teda aj skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje ona a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Pri dodržiavaní jej práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Úplne sa totižto stráca podstata tohto práva - poznať premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís súd dospel v konkrétnom individuálnom a skutkovo ojedinelom prípade. 7) Nesúhlasí však ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. 8) Pri špecifikácii majetkovej škody v žalobe výslovne uviedla, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. 9) Hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ju podľa § 120 ods.4 O. s. p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mala priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. 10) Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby (nové listiny, podania a skutočnosti súvisiace s prieťahmi v konaní a rozhodovaním mimo zákonnú lehodu), pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Tieto dôkazy nemohla predložiť spolu so žalobou a nemohla ich predložiť ani neskôr, pretože „nebolo“ súdom poučená a informovaná, ako to uvádza v texte. K „nemajetkovej“ ujme. 1) Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných „prielohov“ zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy SR, ako aj práva na „prejedanie“ veci v primeranej lehote zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zák. stanovenom čase. ÚS rovnako tak stanovil, že má ako účastník konania aj právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 2) Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zák. stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody! 3) Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní jej nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. 4) Súd v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutie. S takýmto odôvodnením však nemožno súhlasiť. Jej práva boli porušené prekročením „zákonnom“ stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania! Preto: Sú irelevantné úvahy súdu

o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si zvolila, navyše, keď podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov; Sú irelevantné úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, navyše, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl.2 ods.2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zák. štátnym orgánom; Sú irelevantné úvahy súdu o udržiavaní kontaktu exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. 5) Práve všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v jej právnej sfére „nerešpektovaní“ zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Jasne a zrozumiteľne opisala, aké problémy nastali a vyplatenie spravodlivej satisfakcie oprela aj o podstatnú judikatúru ÚS spojenú s porušovaním v žalobe označených práv. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu na opätovné prejednanie.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa čl.46 ods.1 a čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že k tomu nedôjde aj v prípade jej sťažnosti proti uzneseniu 6NcC/43/2012-13 z 19.10.2013 KS v Košiciach, ktorým sudkyňa JUDr. Júlia Weiserová nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Súd preto mohol nariadiť pojednávanie a rozhodnúť o veci samej.

Uznesenie 11C/114/2012-19 z 30.11.2012 obsahujúce aj príslušné poučenia bolo zástupcovi žalobkyne doručené 17.1.2013 (doručenka pri čl.16) a predvolanie na pojednávanie nariadené na 11.6.2014 bolo žalobkyňi a jej zástupcovi doručené 21.5.2014 (doručenka pri čl.92), avšak nepožiadali o odročenie pojednávania, preto súd správne uskutočnil pojednávanie v ich neprítomnosti.

Vyjadrenie žalovanej zo 4.2.2013 (čl.28-35) k žalobe bolo zástupcovi žalobkyne doručené 18.2.2013 (doručenka pri čl.36) a tiež bolo oboznámené na pojednávaní 11.6.2014 a stav, že sa žalobkyňa nemohla oboznámiť s jeho obsahom si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Právny názor žalobkyne, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie), resp. aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia), nemá oporu v § 44 ods.2 druhá a tretia veta zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (v znení účinnom do 31.12.2012), podľa ktorého ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby

vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, a teda ani v súdnej praxi.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní z 11.6.2014 (č.l.105-109), na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Žalovaná sa - ako už bolo uvedené - vo veci na výzvu súdu vyjadrila k doručenému žalobnému návrhu, preto súd nemal dôvod rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p.

Súd správne nepriznal žalobkyni majetkovú škodu, vzniknutú z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde), lebo udržiavanie a správa informačného systému nemajú nijakú príčinnú súvislosť s existenciou tvrdených prietahov a výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde neboli nevyhnutne potrebné, lebo žalobkyňa nepreukázala, žeby toto urgovanie a kontrola nejako ovplyvnila činnosť exekučného súdu, preto tieto výdavky musí znášať sama.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a interpretáciou odôvodnenia napadnutého rozsudku možno zistiť, že súd sa v podstate stotožnil so skutkovými tvrdeniami a právnymi názormi žalovanej, uvedenými v jej vyjadrení k žalobe a osvojil si ich.

Skutkový dej a teda aj skutkový základ v tomto konaní je jedinečný iba, čo sa týka dátumu, kedy k jednotlivkej udalosti (rozhodnutiu) došlo, a účastníkov konania, preto súdu nemožno vyčítať, že odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobkyňa a žalovaná, teda že, vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom, lebo taký postup je racionálny, keďže i žalobkyňa postupuje pri vytváraní svojich žalôb a iných podaní spôsobom, ktorý označila za formulárový.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.